

РЕШЕНИЕ

№ 1064

гр. Бургас, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Т. Д. МИТЕВ

при участието на секретаря ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА
като разгледа докладваното от Т. Д. МИТЕВ Административно наказателно дело № 20222120202501 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на В. Х. */*, *, чрез пълномощник – адв. * - БАК, против заповед за задържане на лице рег. № УРИ 346 33-121/03.09.2021г., издадена от С. З. С.-полицейски служител в РУ-Созопол.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник – адв. * – БАК, който поддържа и доразвива, изложените в жалбата доводи. Посочва, че към момента на задържането на неговия доверител не са били налице предпоставките за това.

Ответникът по жалбата се явява лично в първото съдебно заседание по същество по делото, като посочва, че заповедта е законосъобразна.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът прие за устнаовена следната фактическа обстановка:

На 01.09.2021 г. бил получен сигнал за паркирал камион на плажната ивица в местност „Алепу“. На мястото, пристигналите полицейски служители установили товарен автомобил /кемпер/ марка „Мерцедес“ с рег. № *, което било паркирано на пясъка на плажната ивица, и което било управлявано от жалбоподателя В. Х.. Било обяснено на Х., че се намира на забранено място и че следва да премести автомобила. Той се опитал да го стори, но не могъл. Впоследствие Х. бил задържан в 20:50 часа на 01.09.2021 г. и отведен в РУ-Созопол за това, че не изпълнил полицейско разпореждане.

Там била съставена и съответната документация по задържането, която била

преведена чрез преводач на задържаното лице, което впоследствие било освободено в 20:45 часа на 02.09.2021 г.

На 03.09.2021 г. сутринта жалбоподателят Х. отново се намирал при горепосочения кемпер, който все още бил на плажната ивица. Отново бил подаден сигнал, като на място пристигнали Н. Р.- началник отдел „Охранителна полиция“ и полицейските служители П. Х. и Т. С.. Жалбоподателят бил заедно със своята приятелка, като двамата се намирали в кабината на кемпера и се опитвали да го изкарат от плажната ивица. Било им разпоредено неколkokратно да спрат опитите да изкарат автомобила, тъй като последният затъвал в пясъка. Св. Р. повикал и разследващ екип на мястото, като накрая жалбоподателят бил изведен от кабината на кемпера и задържан на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР поради наличие на данни за извършено престъпление по чл. 278в, ал. 1 от НК, за което било образувано ДП № 217/03.09.2021 г. по описа на РУ-Созопол.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата й. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, дата на раждане и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР и му е предоставено копие от заповедта.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правна си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. За прилагането на мярката е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него, да са установени преди извършване на задържането. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно

установено. Въпросът дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

По мнение на съда тези обстоятелства в случая са налице. С определението в открито заседание съдът е изискал от административния орган да представи образуваното досъдебно производство, което е сторено, като последното потвърждава изложеното от свидетелите в съдебно заседание.

Съгласно чл. 142, ал.1 от АПК - съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Това съответствие е неразривно свързано с установяването на фактическите основания за издаване на акта. Към момента на издаване на оспорената заповед за задържане, по мнение на настоящия състав, са били налице достатъчно данни, че Х. е евентуален извършител на престъпление, каквото е твърдението в мотивите за издаване на оспорената заповед.

Показанията на свидетелите Р., Х. и С. са последователни, логични и непротиворечиви, като липсва каквито и да е доказателства, които да ги оборват. От техните показания става ясно, че задържаното лице е разбирало какво му е указано. По мнение на съда безспорно се установява, че Х. е разбрал всичките отправени към него разпореждания, като комуникацията се е осъществявала на английски език. Св. С. посочва, че Х. е разбрал, че трябва да измести автомобила, като дори е заявил, че и да бъде задържан, няма да го изгаси. Всичко това сочи, че макар комуникацията с немския гражданин да се е осъществявала на английски език, последният е разбирал какво му е било казвано, респ. какво му е било разпореждано.

Впрочем, в конкретния случай няма особено значение дали задържаното лице е разбирало какво му се говори, предвид характера на престъплението, за което са били налице данни, че е извършено. На първо място, такива данни са били налице, тъй като се касаело за намиращ се на плажната ивица автомобил в района на защитена местност, което поначало сочи на извършено престъпление по чл. 278в, ал. 1 от НК. На второ място, законът предоставя на полицейските служители преценката дали да задържат лице на това основание, единствено преценяйки констатираните факти. В този смисъл, ако един орган прецени, че са налице данни за вече извършено или извършващо се в момента престъпление, той може да пристъпи към задържането на лицето, без значение дали последният е чужд гражданин и дали в момента е разбрал какво му се казва, или не. Така например ако едно лице с поведението си създава опасност за живота и здравето на други лица, или пък вече е пристъпило към увреждането им, не е необходимо да му бъдат давани разяснения преди да се пристъпи към задържането му. Такъв въпрос може да бъде поставен единствено когато съставът на съответното престъпление предполага задържаният да е разбирал какво му се казва- например, престъпление по чл. 270, ал. 1 от НК, осъществено чрез неизпълнение на разпореждане. По същия начин стои и въпросът с хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, която предвижда възможност за задържане на лице, което съзнателно пречи на орган на власт да изпълни задълженията си. И тук е възможно преченето да не е свързано непременно с разбиране от страна на чуждия гражданин всичко, което се говори, като житейските хипотези са разнообразни- например, по някаква причина чужд гражданин пречи на полицейски органи да задържат друго лице.

Настоящият състав намира, че в случая не е налице нарушаване на принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за

която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществен интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Видно е, че се касае за чужд гражданин, за който няма данни да пребивава продължително на територията на страната, като последващото му установяване с цел инициране на наказателно производство би било много трудно. Също така, следва да се вземе предвид поведението на жалбоподателя. На 01.09.2021 г. същият е бил задържан, като независимо дали това предходно задържане е законосъобразно, или не, Х. вече е бил наясно с това, че е счетено, че извършва закононарушение с паркирането на автомобила на плажната ивица. Въпреки това, той отново не е изпълнявал полицейските разпореждания на 03.09.2021 г. да изгаси автомобила и да не се опитва да го изважда сам. Нещо повече, Х. се е заключил за известно време в кабината на кемпера преди да бъде задържан. При това положение правилно е преценено, че следва да бъде задържан, тъй като поведението му е сочило на опасност да продължи да извършва закононарушение и да се укрие.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Х. /*/, *, чрез пълномощник – адв. * - БАК, против заповед за задържане на лице рег. № УРИ 346 33-121/03.09.2021г., издадена от С. З. С. - полицейски служител в РУ-Созопол.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____